

Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 12.03.1998, sp. zn. 9 To 128/98, ECLI:CZ:KSPL:1998:9.TO.128.1998.1

Číslo: 55/1999

Právní věta: Ustanovení § 39b odst. 6 tr. zák. je nutno vykládat tak, že podmínkou pro přeřazení odsouzeného do mírnějšího typu věznice je výkon trestu ve věznici určitého typu nepřetržitě alespoň v trvání jedné třetiny uloženého trestu, přičemž takto vykonaná část trestu však musí trvat nejméně šest měsíců. Je-li rozhodováno o přeřazení do mírnějšího typu věznice ve věci, kde již k takovému přeřazení došlo, musí být uvedená podmínka splněna znovu nepřetržitým výkonem trestu ve věznici, do níž byl obviněný předchozím rozhodnutím přeřazen. Pro výpočet jedné třetiny takto vykonávaného trestu je stále rozhodující výše trestu, ve které byl původně uložen.

Soud: Krajský soud v Plzni

Datum rozhodnutí: 12.03.1998

Spisová značka: 9 To 128/98

Číslo rozhodnutí: 55

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Výkon trestu odnětí svobody

Předpisy: 140/1961 Sb. § 39b odst. 6

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 55

Ustanovení § 39b odst. 6 tr. zák. je nutno vykládat tak, že podmínkou pro přeřazení odsouzeného do mírnějšího typu věznice je výkon trestu ve věznici určitého typu nepřetržitě alespoň v trvání jedné třetiny uloženého trestu, přičemž takto vykonaná část trestu však musí trvat nejméně šest měsíců.

Je-li rozhodováno o přeřazení do mírnějšího typu věznice ve věci, kde již k takovému přeřazení došlo, musí být uvedená podmínka splněna znovu nepřetržitým výkonem trestu ve věznici, do níž byl obviněný předchozím rozhodnutím přeřazen. Pro výpočet jedné třetiny takto vykonávaného trestu je stále rozhodující výše trestu, ve které byl původně uložen.

(Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 3. 1998 sp. zn. [9 To 128/98](#))

Krajský soud v Plzni zamítl stížnost odsouzeného P. H. proti usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 16. 2. 1998 sp. zn. 7 Nt 626/97 jako nedůvodnou.

Z odůvodnění:

Usnesením ze dne 16. 2. 1998 sp. zn. 7 Nt 626/97 Okresní soud Plzeň-město podle § 39b odst. 1, 2, 6 tr. zák. zamítl žádost odsouzeného P. H. o přeřazení do věznice jiného typu, a to pro výkon trestu odnětí svobody v trvání dvanácti roků a šesti měsíců, který mu byl uložen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 1991 sp. zn. 3 T 16/91, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 22. 1. 1992 sp. zn. 11 To 146/91. V odůvodnění se poukazuje na to, že původně byl odsouzený zařazen pro výkon shora uvedeného trestu do třetí nápravně výchovné skupiny. Usnesením Okresního soudu v Šumperku ze dne 18. 12. 1996 sp. zn. Nt 1855/96 byl odsouzený přeřazen z věznice se zvýšenou ostrahou do věznice s ostrahou. Konstatuje se, že podle § 39b odst. 6 tr. zák. na návrh odsouzeného, který ve věznici určitého typu vykonal nepřetržitě alespoň jednu třetinu uloženého trestu, nejméně však šest měsíců, může soud rozhodnout o jeho přeřazení do věznice s mírnějším režimem. Okresní soud ovšem uzavírá, že vzhledem k tomu, že od 18. 12. 1996 byl odsouzený přeřazen z věznice se zvýšenou ostrahou do věznice s ostrahou, je nepochybné, že právě ve věznici s ostrahou nevykonal do podání žádosti a lze dodat, že ani do rozhodnutí soudu, třetinu uloženého trestu. Proto byla žádost zamítnuta.

Proti uvedenému rozhodnutí podal odsouzený P. H. v zákonné lhůtě stížnost. Podrobně v ní popisuje své řádné chování ve výkonu trestu odnětí svobody, a to od počátku výkonu až do současné doby. Uvádí také, že žádost podal proto, že by měl větší možnost se přiblížit k místu bydliště své matky, která je nemocná a nemůže za ním jezdit.

Když Krajský soud v Plzni přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení i řízení, které mu předcházelo, dospěl k závěru, že stížnost odsouzeného není důvodná.

Jediná vada, která je v napadeném usnesení, se týká toho, že okresní soud ve výroku napadeného usnesení neuvádí, jakou žádost zamítl, tedy že šlo o žádost o přeřazení do věznice jiného typu, když předmět zkoumání vlastně namísto ve výroku uvádí v hlavičce napadeného usnesení. To je ovšem pouze formální pochybení, které rozhodně nemohlo být důvodem zrušení napadeného usnesení.

Jinak ovšem je třeba uvést, že okresní soud naprosto správně vyložil ustanovení § 39b odst. 6 tr. zák., ze kterého je i podle stížnostního soudu zřejmé, že právě vzhledem k výchovnému účinku v určitém typu věznice požaduje, aby odsouzení zde vykonali alespoň jednu třetinu uloženého trestu. Jestliže odsouzený P. H. byl do věznice s ostrahou přeřazen teprve 18. 12. 1996, je zřejmé, že v současné době v tomto typu věznice nevykonal jednu třetinu uloženého trestu, neboť v tomto typu věznice musí vykonat čtyři roky a dva měsíce, tedy třetinu původně uloženého trestu.

Pokud trestní zákon v ustanovení § 39b odst. 6 tr. zák. uvádí, že odsouzený musí nepřetržitě vykonat ve věznici určitého typu alespoň jednu třetinu uloženého trestu, nejméně však šest měsíců, pak se druhá alternativa nepochybně týká jen krátkodobých trestů, u kterých je vyloučeno, aby byl odsouzený v průběhu výkonu trestu přeřazen do mírnějšího typu věznice za dobu kratší než šest měsíců. Jestliže tedy bude např. uložen pachateli trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců, může být do mírnějšího typu věznice přeřazen nikoli po vykonání jedné třetiny uloženého trestu, ale až po vykonání nejméně šestiměsíčního trestu.

Citované ustanovení trestního zákona lze tedy vykládat jedinečně tak, že podmínkou pro přeřazení do mírnějšího typu věznice je výkon trestu ve věznici určitého typu nepřetržitě, alespoň v trvání jedné třetiny uloženého trestu; tato jedna třetina však musí trvat nejméně šest měsíců.

V daném případě odsouzený nevykonal jednu třetinu uloženého trestu ve věznici s ostrahou, proto bylo rozhodnuto podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. a jeho stížnost byla zamítnuta jako nedůvodná.